

[Miljøministeren]

alle biler skal køre med blyfri benzin inden år 2000.

Det er målet, at amerikanske emissionsnormer for luftforurening fra biler også skal gælde i Danmark. Derfor er der

– igangsat et udredningsarbejde, som skal føre frem til forslag om, hvordan man, indtil det bliver muligt at indføre obligatoriske regler herom, ved hjælp af økonomiske virkemidler kan tilskynde de danske bilejere til at efterspørge biler med katalysatorer. Udredningsarbejdet skal munde ud i en redegørelse i løbet af sommeren.

De store og små bysamfund rummer imidlertid også mange værdifulde karaktertræk, bymiljøer og enkeltstående bygninger, som bør bevares som en væsentlig del af vores samlede *kulturarv*. Jeg har derfor bedt fredningsstyrelsen og planstyrelsen om inden 1. januar 1987

– at redegøre for, hvorledes virkemidlerne i bygningsfredningsloven og planlovene i højere grad kan udnyttes til at sikre bevaringsværdige bymiljøer og bygninger som levende elementer i bysamfundene. Der indgår heri en fortsat landsdækkende registrering af frednings- og bevaringsværdig bebyggelse.

Sådanne overvejelser må imidlertid også udstrækkes til at omfatte egentlige landmiljøer, såvel mindre ejendomme som herregårde. Inden udgangen af 1986 forventes herregårdsudvalget at afgive betænkning om, hvordan de fredede og bevaringsværdige bygninger på de danske herregårde kan sikres. Til den tid vil jeg vurdere, hvordan udvalgets arbejde skal følges op.

III. Hvilke midler skal anvendes i miljøpolitikken?

Jeg lægger vægt på, at der også i fremtiden er bred enighed i folketinget om de enkelte elementer i miljøpolitikken. Det er uvurderligt for miljøet, at befolkningen, virksomhederne og de lokale myndigheder kan regne med, at beslutninger i folketinget ikke bliver lavet om fra den ene dag til den anden, fordi flertallet skifter.

Jeg lægger også vægt på, at kommuner og amter samt berørte borgere og virksomheder via deres organisationer fortsat skal inddrages i tilrettelæggelsen og gennemførelsen af

miljøpolitikken. Det har senest fundet udtryk i samarbejdet med landbrugsorganisationerne, der frivilligt gør en aktiv og stor indsats på områder som NPO og bekæmpelsesmidler.

Der har gennem årene som et grundlæggende princip i administrationen af miljøområdet været enighed om, at det er kommunerne og amterne, der fører miljøpolitikken ud i livet over for borgerne og virksomhederne. Det vil jeg fastholde. De lokale myndigheder kender de lokale forhold bedst og står jo også til ansvar over for borgerne i lokalområdet. Derfor skal de også have størst muligt råderum. Vi skal ikke fra centralt hold blande os i lokale afgørelser. Men de lokale myndigheder skal overholde de rammer og virke for de mål, som udstikkes af folketinget – ellers kan indgriben blive nødvendigt.

Selv om vi normalt når frem til enighed om miljøpolitikken, er det umægtelig ofte en lang og tung vej. Det skyldes efter min opfattelse ikke så meget uenighed om målene, men snarere om midlerne til at nå målene.

Uenigheden om midlerne hænger sammen med, at der som nævnt ikke altid er en enkel sammenhæng mellem den offentlige indsats og resultaterne. Den skyldes også, at miljøproblemerne og deres løsning er så afhængige af andre økonomiske faktorer. Men det skyldes ikke mindst, at det er her, de politiske og holdningsmæssige forskelle mellem partierne i folketinget viser sig.

Viften af midler er bred og omfatter:

Regler og forskrifter for, hvordan borgerne skal handle, anvendes meget. En række af lovene på miljøområdet er udformet som rammelove, fordi det giver mulighed for en hensigtsmæssig løbende tilpasning af regelgrundlaget. Der vil også fremtidig være behov for at udfylde rammerne med mere detaljerede reguleringer.

Afgørelser om godkendelse, forbud og påbud, som kommunerne og amtskommunerne også fremover må træffe i det daglige i forhold til konkrete handlinger. Selv om der er sket en vidtgående decentralisering på miljøområdet, må også miljøministeriet behandle mange konkrete sager, f.eks. ankesager.

Tilsyn og kontrol, hvor kommunernes og amtskommunernes indsats ved overholdelsen af miljø- og levnedsmiddellovgivningen er af afgørende betydning. Miljøministeriet har i de seneste år efter forhandling med de kom-